

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

מחזק זיין די בני הנעורים

מיר הייבן אן בעזרת השם א נייע חמש וואס אין די פרשיות לערנען מיר די יסודות פון די הייליגע אמונה אין באשעפער און אין די הייליגע צדיקים.

די תורה הקדושה דערציילט אונז די וואכעדיגע פרשה "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא... ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך.. וימרו את חיהם בעבדה קשה בחמר ובבלבנים..

ר' נתן אין זיין הייליגן ספר לקוטי הלכות שרייבט אז אלעס וואס ווערט געשריבן אין די הייליגע תורה איז א מעשה וואס גייט איבער אויף יעדער איד בפרטיות. "כי התורה היא בכל אדם ובכל זמן". ר' נתן איז מסביר אז מצרים איז די בחינה פון "מצרים - ענגשאפט" אלע נסיונות און שוועריקייטן וואס א מענטש מוז אריבערגיין ווערט געשיקט פונעם אויבערשטן כדי דער איד זאל זיך דערוועקן און שרייען צו אים, ווי מיר זען אין די פרשה "ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו" כלל ישראל האט זייער געקרעכטס און געשריגן איבער די שווערע ארבעט און צרות וואס פֿרעה

האט ארויפגעלייגט אויף זיי צו ארבעטן. "וישמע אלקים את נאקתם" זייער תפלה איז אנגעקומען ביזן פסא הכבוד. גלייך דערויף זעט מען אז דער אויבערשטער האט געשיקט משה רבינו אויסצולייזן די אידן פון מצרים.

ר' נתן שרייבט ווייטער (אות ה') וזה בחינת "שוכבים" ווען די ערליכע אידן פירן זיך צו פאסטן און שרייען צום אויבערשטן מיט תפלה און סליחות, ווייל אין די טעג ליינט מען אין די תורה וועגן גלות מצרים און די גאולה וואס איז געקומען דורך צעקות, אזוי אויך דארף מען טון היינטיגע צייטן אין גלות אזוי ווי דער נביא זאגט: "שובו בנים שוכבים" דער נביא בעט זיך צו יעדן באזונדער זאל תשובה טון און שרייען גאר אסאך צום באשעפער. (לקוטי הלכות גלוח ה')

אין תקונים (תקון יג דף כח) שטייט אויך פסוק "וימרו את חיהם בעבדה קשה" בקושיא, מיינט מען די קשיות אין הארץ, דאס זענען די גרעסטע מניעות פארן מענטש. די עצה איז אז מען זאל שרייען צום טאטן אין הימל פון טיפן הארץ, וועט

המשך אויף קומענדיגע זייט

אזוי אויף די צדיקים טרעפן אין אונז די שיינע און גוטע נקודות, און רעדן און ווארפן קולות און רמזים מיר זאלן נתעורר ווערן און זיך מחזק זיין און הייבן פון אלע נפילות און ירידות, און זיך באנייען פריש אין עבודת השם מיט וואס מען קען נאר.

די מילדות האבן זיך נישט צוגעהערט צו פרעה - די סטרא-אחרא נאר, "ותחיה את הילדים" זיי גיבן זיך אפ צו מחזק זיין די קינדער די בני הנעורים וואס ווילן אריינגיין אין די קדושה אין בית המדרש צו לערנען און דאווענען און מ'דארף זיי מחזק זיין מיט אלע מיני חיות און התחזקות.

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין זוכה זיין צו די התגלות פון משה רבינו אזוי ווי עס ווערט געברענגט "מה שהיה הוא שיהיה" איז ראשי-תבות "משה", און מיר זאלן זוכה זיין צו גאלת הנפש והגוף במהרה בימינו אמן.

דער אויבערשטער זיך צוהערן צו זיין קול, און פון דעם אליין וועט אנועקפאלן און בטל ווערן אלע קשיות. און דער רבי זאגט אז קשיא - איז ראשי-תבות: "שמע ה' קולי אקרא" אז מען דארף שרייען צום אויבערשטן ווען עס פאלן אויף א מענטש קשיות און כפירות. (ליקו"מ תנינא מ"ו)

נאך א שיינע נקודה אויף די פרשה:

פרעה האט געזאגט פאר די מילדת העברית אשר שם האחת שפּרה ושם השנית פועה, ר' נתן איז מסביר לויט חכמינו זכרונם לברכה אז מילדות זענען די צדיקי הדור וועלכע העלפן געבוירן הייליגע קינדער וואס דאס זענען מצוות און מעשים טובים, ווייל דער עיקר תולדות פון צדיקים איז מעשים טובים (רש"י נח). שפּרה זיי מאכן שיין די קינדער, פועה זיי רעדן און בעטן איבער די קליינע קינדער וואס וויינען,

צו נתן ש. פון ירושלים, האסט איבערגעלאזט א שיינע מעשה אויפן טעל-ליין אבער צו אונזער באדויערן איז עס נישט אריינגעקומען קלאר, צי ווייל דיין טעלאפאן איז נישט געווען קלאר אדער איז עס געווען צו שטיל.

אויב מעגליך פארצייל א מעשה פון וואס דו האסטו מתפלל געווען און געזען א ישועה.

איתת קיערה אין תעל אב לידי, בא סו מן אן אכ אכא
ליע אעלי

איין אעשה'עס

חיים קצב.
ווער האט
נישט
געקענט
דער חיים
קצב? אין

גאנץ קיבליטש איז ער געווען גוט באקאנט.
חיים קצב איז געווען א בובטשער (א פלייש האקער). אמאליגע צייטן איז נישט געווען קיין מאשינעריי וואס האבן געקענט צושניידן די גראבע שטיקער בהמה פלייש. מען האט געדארפט פאר דעם א פעטער מענטש וואס האט געהאט אסאך כח. פאר דעם איז חיים קצב געווען אויסגעצייכנט. ער איז געווען א הויכער מענטש מיט ברייטע בינער. און נישט נאר וואס זיינע בינער זענען געווען ברייט און ריזיג נאר זיי זענען געווען זייער שטארק. מיט איין קנאק האט ער געקענט צושניידן א גראבע שטיק פלייש. ער האט געהאט שארפע מעסערס און שערלעך וואס ער האט געניצט פאר זיינע בהמות.

און נישט נאר בהמות האט ער געקענט צוקנאקן נאר אויך... מענטשן! ער האט געקענט צומזיקן א מענטש מיט די שפיץ פון זיין פינגער. קינדערלעך, דאס איז נישט קיין חכמה און אויך נישט קיין מעלה מיט וואס מען רימט אויס א מענטש! חיים קצב האט נישט געהאט אזא ווייסע היסטאריע. קיינער האט זיך נישט דערוואגט זיך אנצוהייבן מיט אים. יעדער האט נאר פרובירט צו שטיין וואס ווייטער פון אים. חיים קצב, דער גראבער יונג האט נישט

געוואוסט אסאך פון אידישקייט. מען ווייסט נישט פונקט וויפיל מצוות ער האט געהיטן אבער קיין גרויסער צדיק איז ער זיכער נישט געווען!

אין קיבליטש האט געוואוינט נאך איינער מיטן נאמען ר' פנחס'ל. מען האט אים גערופן ר' פנחס קיבליטשער. ר' פנחס איז געווען גאר א גרויסער תלמיד חכם און ירא שמים, א מלמד פאר קינדער די טייערע תינוקות של בית רבן. און זיין אהבת השם און יראת השם האט ער אריינגעשיינט אין זיינע יונגע תלמידים/לעך וועלכע האבן אים זייער ליב געהאט. אויך די עלטערן זענען געווען זייער שטארק צופרידן פון דער טייערן מלמד. מען האט אים זייער מכבד געווען. אלע עלטערן פון שטאט האבן זיך געריסן אריינצולייגן זייערע קינדער ביי ר' פנחס אין חדר.

אין זיין פתח האבן געלערנט מער פון צוואנציג קינדער, א אינגעלע אברהמ'לע (שטערנהארץ) אויך אהרל'ע (קיבליטשער) חיים (קיבליטשער) און וועלוול (בעל עגלה) און נאך טייערע קינדער.

דער גוטער מלמד לערנט אויס זיינע תלמידים שיינע פשוט'ע למודים, זיינע תלמידים האבן געוואוסט אז ווען זיי באקומען עפעס א פרוטה פון זייערע עלטערן קויפן זיי נישט מיט דעם קיין זיסווארג, נאר ענדערש לייגן זיי דאס אריין פאר א פרוטה לצדקה, מיט א לשם יחוד פארדעם, דאס האט דער ערליכער מלמד ר' פנחס זיי אויסגעלערנט. און וואס נאך האט ר' פנחס געלערנט מיט זיי? אין קומענדיגן גליון בעזרת השם.

דער מסור אין טבריה

און ביטערנישן אין שטאט, ער איז באלד אריינגעגאנגען צום פאשא (געוועלטיגער), וואס איז געווען דער הויפט איבער די שטאט טבריה, און מיט זיין זיסן צינגל האט ער אנגעדרייט דעם פאשא, מיט ליגנט און חנופה זיך געפעלן אין זיינע אויגן, אזוי האט ער גערעדט לשון הרע און מלשינות אויף די אידן פון שטאט, די אידן פון טבריה פלעגן וועגן דעם לידן זייער פיל גזרות און רדיפות פון דער פאשא וואס האט זיי גערודפ'ט אן א שיעור. חדשים לבקרים, איז אויסגעוואקסן נייע צרות וואס איז אנגעקומען פון די שלעכטע רייד וואס דער שלעכטער שווינדלער האט געמסר'ט אויף די אידן, אזוי אז די אידן פון טבריה פלעגן אים אנרופן דער מסור, און ער האט זיך באמת זייער צוגעפאסט צו זיין נאמען, און ממשיך געווען צו אנרעדן און פייניגן זיינע אידישע ברידער.

אזוי ווי דער מסור האט געוואוסט אז דער פאשא האט אונדא זייער ליב געלט, האט ער צו אים געזאגט: "זאלסטו וויסן אז די אידן זענען זייער רייך, פיל געלטער קומט אן צו זיי פון חוץ לארץ, פון די געלט נעמען זיי און טיילן דאס איין נאר פאר זיך, פארן פאשא דערציילן זיי גארנישט און אונדא אז זיי געבן אייך נישט קיין פרוטה פון די גרויסע געלט." (דאס איז אונדא נישט ריכטיג געווען, ווייל די אידן אין טבריה האבן געלעבט אין א ביטערע ארעמקייט, נאר אזוי ווי דער הייליגער רבי

אין צפון ארץ ישראל נעבן דער ים כנרת געפינט זיך די באקאנטע שטאט טבריה, וואס איז שוין יארן לאנג געווען באוואוינט מיט ערליכע קהלות פון אידישע קינדער וואס האבן דארט געלעבט בשלום ושלום, און דארט געדינט דעם הייליגן באשעפער.

די פאסירונג איז געשעהן מיט איבער צוויי הונדערט יאר צוריק, ווען א שווערע ביטערע תקופה האט אנגעטראפן די שטאט, אין איינע פון די טעג איז אנגעקומען א איד פון חוץ לארץ קיין טבריה, ער האט אויסגעזעהן פון אינדרויסן ווי א וואילער ערליכער איד, אבער פון אינעווייניג איז ער געווען זייער פאלש און שלעכט, צו דעם איז ער אויך געווען א גוטער שפילער, און פאר יעדן האט ער געמאכט א אנדערן שפיל זיך צו געפעלן, אויף איז ער געווען א גרויסער שווינדלער און א ליגענער, אמת אז ער איז געווען נעבעך א איד, אבער אפילו א איד אז ער פירט זיך נישט ערליך און אמת'דיג קען ער דערגרייכן אין זייער נידריגע ערטער רחמנא ליצלן.

ווי נאר דער פאלשער איד איז אנגעקומען קיין טבריה האבן זיך אנגעהויבן די צרות

מסור, וואס איז אים אויך דאס מאל געלונגען
 צו רודפ'ן זיינע ברידער אזוי שרעקליך, מען
 קען זיך פארשטעלן אז אלע אידן פון שטאט
 האבן זיך צאמגענומען צו דאווענען און בעטן
 דעם אויבערשטן בתפלות ותחנונים ער זאל
 מבטל זיין די פרישע ביטערע צרה.

צודערצו האבן זיי אויך פראבירט פלאנען
 און זוכן אן עצה ווי אזוי צו ראטעווען די ניין
 אידן פון טורמע.

אין טבריה האבן
 געוואוינט אויך
 ספרדי'שע אידן
 וואס מען פלעגט
 זיי רופן דארט
 די פרענקען, פון
 זיי זענען געווען
 אויך אסאך
 וואוילע ערליכע

אידן, בעלי צדקה, און תלמידי חכמים, ווען
 די פרענקען האבן געהערט פון די צרה וואס
 האט אנגעטראפן די אשכנז'ישע אידן האבן
 זיי זיך באלד אויך צוגעשטעלט צו העלפן, זיי
 האבן צאמגענומען א גרויסע סומע פון געלט
 און ארויסגעגאנגען צום פאשא, און מיט
 אסאך שתדלנות און געלט וואס זיי האבן אים
 געגעבן איז ער גרייט געווען צו ארויסלאזן די
 ניין חשובים פון תפיסה.

די אידן זענען אבער ממש נישט רוהיג געווארן
 מיט די גוטע בשורה פונעם באפרייאונג פון
 די אידן פון טורמע, ווייל זיי האבן געוואוסט

זאגט אז א ליגנט אן קיין שום אמת קען מען
 נישט אננעמען מוז מען אין דעם אויסמישן
 אויך עפעס אן אמת, און דער אמת איז געווען
 אז די אידן פלעגן טאקע באקומען געלט פון
 חוץ לארץ פון די משולחים, וועלכע פלעגן
 פארן צאמנעמען געלט פאר עניי ארץ ישראל
 און שיקן גרויסע סומעס געלט, צו טיילן
 צדקה פאר די ארימע לייט פון טבריה, אוודאי
 אז דאס האט מען נישט פארציילט פארן

פאשא, און אויך
 נישט געגעבן פון
 די צדקה געלט
 פאר אים, אבער
 דאס איז געווען
 א גוטע לשון
 הרע פארן מסור
 צו אנרעדן דעם
 (פאשא).

ווי נאר דער פאשא האט דאס געהערט
 איז ער געווארן זייער זייער בייז, "אזא זאך?
 באהאלטן גרויסע געלט אונטער מיין נאז?"
 ער איז געווארן שטארק אין צארן, און האט
 געהייסן זיינע סאלדאטן זאלן שנעל גיין צום
 אידישן קווארטל, און באלד ארעסטירן די
 חשוב'ע אידן פון זיי, א שווערע געמיט האט
 געהערשט אין שטאט צווישן די אידן, ווען זיי
 האבן געהערט די פרישע צרה וואס האט זיי
 אנגעטראפן, די סאלדאטן זענען ארומגעלאפן
 אין די גאסן און ארעסטירט ניין חשוב'ע אידן
 אין תפיסה, צו דער פרייד פון דער שלעכטער

אז אויב דער נידערטערעכטיגער מסור דרייט זיך נאך אין טבריה איז זייער מצב זייער שלעכט. דעריבער האבן עטליכע פון די אידן באשלאסן אז דער איד האט א דין פון א מסור און א מלשין, און מען מעג אים הארגענען, אין איינע פון די טעג האבן זיי אפגעווארט דעם מסור אין א שטילע ווינקל, און אים געכאפט און געוואלט פטור ווערן פון אים איינמאל פאר אלעמאל, אבער דער מסור איז דאך ווי פריער דערמאנט געווען א גרויסער שפילער, ווי ער האט געזעהן אז די אידן וויל אים טויטן, האט ער זיך געמאכט גלייך ווי ער איז טויט, און די אידן וואס זענען דארט געווען האבן טאקע געמיינט אז ער לעבט שוין נישט, האבן זיי אים אפגעלאזט און צוריק געגאנגען מיט פרייד אז ברוך ה' יעצט וועט צוריק קומען די שטילקייט און רויהיגקייט צום שטאט.

אזוי האט דער מסור אפגענארט די אידן, ווי נאר זיי זענען געגאנגען ענוג ווייט האט זיך דער נידריגער מסור אויפגעהויבן, און באלד באשלאסן נקמה נעמען אין די אידן וואס ווילן אים טויטן, שנעל איז ער אריבערגעלאפן צום פאשא, און אים אנגערעדט, אז די אידן ווילן אים טויטן פארן חטא אז ער זאגט אויס פארן פאשא זייערע אלע סודות, ווייל זיי האבן מזרא אויף זייער געלט און זיי ווילן דאס נישט געבן פארן פאשא.

אזוי? האט דער פאשא געקלאפט מיט צארן אויף זיין טיש, איך גיב דיר וויפיל סאלדאטן דו ווילסט, פערד מיט געווער וואס די

באדארפסט נאר צו האבן, און איך מאך דיר אלס פקיד, און הויפט איבערן שטאט!

הא, זייער גוט, האט זיך דער מסור געפרייט יעצט וועל איך צוריק קומען אין שטאט מיט אלע סאלדאטן און נקמה נעמען פון אלע אידן וואס האבן מיר געוואלט אפווישן פונעם וועג, ער האט מיטגענומען א גרויסע ארמיי פון סאלדאטן מיט פערד שיסערס און ביקסן, און איז ארויסגעפארן צום אידישן קווארטל ווען די גערודער און געשרייען פון די ווילדע סאלדאטן און קלאפן פון די פערד הערן זיך ביז ווייט.

א שרעק און א ציטער האט אנגעכאפט אלע אידן פון טבריה הערנדיג די שלעכטע נייעס וועגן דער טויטער מסור, וואס איז פלוצלינג לעבעדיק געווארן און קומט נקמה נעמען אין די אידן פון שטאט, א גרויסע בהלה האט זיך געטון אין שטאט, מענטשן פון אלע זייטן האבן פראבירט אנטלויפן פון שטאט, פרויען מיט קליינע קינדער זענען געלאפן מיט שרעה, מיט פעקלעך און זעקלעך אנטלויפן פון דעם שרעקליכן מסור, יעדער ווי ער האט נאר געקענט.

דער דערבארעמדיגער באשעפער האט רחמנות געהאט אויף די אומשולדיגע אידן פון טבריה און האט זיי מקדים געווען א רפואה פאר די מכה. פארזעצונג אינעם קומענדיגן גליון א"ה.

סיפורי מעשיות מעשה ח' דער רב און דער בן יחיד

האט אים דער 'פאטער' געענטפערט: "ווי קומסטו צו אים צו פארן, דו ביזט זיך [דאך] מער 'למדן' פון אים, און מער 'מיוחס' פון אים - ס'שטייט דיר נישט אן, צו אים צו פארן - גיי אנועק פון דעם וועג".

ביז דער 'פאטער' האט אים נישט דערלאזט, צו פארן צום 'צדיק'.

האט זיך דער 'בן-יחיד' ווידער געזעצט לערנען - האט ער ווידער געפילט דעם 'חסרון' כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

האט ער ווידער א עצה געהאלטן מיט די מענטשן - האבן זיי אים ווידער די [עלבע] עצה געגעבן: "אז ער זאל פארן צו דעם 'צדיק'".

איז ער ווידער געגאנגען צום 'פאטער' - האט אים דער 'פאטער' ווידער אפגעשלאגן [צויריקגעהאלטן], און האט אים נישט דערלאזט.

און אזוי איז געווען עטליכע מאל.

און דער 'בן-יחיד' האט אלץ געפילט, אז ס'גייט אים עפעס אפ [ס'פעלט אים עפעס] - און האט זייער געבענקט: "ער זאל ממלא זיין [ערפילן] דעם חסרון" [פלומר: ער זאל מיט עפעס פאררעכטן, אז ס'זאל אים נישט אפגיין].

און ער האט נישט געוואוסט וואס דער חסרון איז, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

איז ער נאכאמאל געקומען צום 'פאטער', און האט אים זייער געבעטן - ביז דער 'פאטער' האט געמוזט מיט אים פארן - ווארן דער 'פאטער' האט אים נישט געוואלט אליין לאזן פארן, מחמת [צוליב] ער איז געווען ביי אים א

מעשה: אמאל איז געווען א 'רב' - דער 'רב' האט האט קיין קינדער נישט געהאט - דערנאך האט ער געהאט א 'בן-יחיד' - און ער האט אים מגדל געווען [אויפגעצויגן] - און ער האט אים חתונה געמאכט.

דער 'בן-יחיד' פלעגט צו זיצן אויף [אין] א 'אויבער-שטיבל' [בוידעם], און האט געלערנט - אזוי ווי דער סדר איז ביי גבירים - און פלעגט לערנען און דאווענען תמיד [שטענדיג].

נאר ער האט ביי זיך געפילט, אז ס'פעלט אים עפעס א 'חסרון' - און האט נישט געוואוסט וואס - און ער האט נישט געפילט קיין 'טעם' אין דעם 'לערנען', און אין דעם 'דאווענען'.

האט ער דאס דערציילט פאר צוויי יונגעלייט - האבן זיי אים א עצה געגעבן: "אז ער זאל פארן צו דעם און דעם 'צדיק'".

און דער 'בן-יחיד' האט געטאן א 'מצוה' - וואס דורך דער 'מצוה', איז ער געקומען צו דער בחינה [פון] 'מאור-הקטן' [דער 'קליינער באלייכטער' - די 'לבנה' ווערט אזוי אנגערופן אין בראשית א, טז].

איז געגאנגען דער 'בן-יחיד', און האט דאס דערציילט זיין 'פאטער': "באשר [אזוי ווי] ער פילט נישט קיין טעם אין זיין 'עבוד' [פלומר: אין דעם וואס ער דינט גאט, דהיינו: 'דאווענען' און 'לערנען', און 'אנדערע מצוות'] - און ס'גייט אים אפ [ס'פעלט אים], און ער ווייסט נישט וואס - בכך [דעריבער] וויל ער פארן צו דעם 'צדיק' [וואס מען האט אים געזאגט, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]].

‘בן־יחיד’.

ווי זיי זענען געפארן, זענען צובראכן געווארן
ביידע ‘אקסן’ [די צוויי העלצער וואס באהעפטן די
‘פערד’ צום ‘וואגן’].

האט אים דער ‘פאטער’ געזאגט: “זעה אז
ס’פירט זיך נישט אונז, אז מיר זאלן פארן –
ווארן איז דאס דען א ‘דרה־הטבע’, אז ביידע
‘אקסן’ זאלן צובראכן ווערן – וויפיל מאל
מ’איז [איז מען שוין] געפארן מיט דער ‘בריקע’
[פערד און וואגן], און ס’האט זיך אזוינס נישט
געטראפן” [ביז היינט האט קיינמאל נישט פאסירט
אזא זאך].

האבן זיי זיך ווידער אומגעקערט [צוריקגעקערט]!
האט זיך דער ‘בן־יחיד’ ווידער גענומען צום
לערנען וכו’ כנ”ל [ווי אויבנדערמאנט], און
האט ווידער געפילט דעם ‘חסרון’ כנ”ל [ווי
אויבנדערמאנט].

און די יונגעלייט האבן אים אלץ אנגערעדט
[צוגערעדט]: “אז ער זאל פארן”.

איז דער ‘בן־יחיד’ ווידער געגאנגען צום
‘פאטער’, און האט אים ווידער מפציר געווען
[זיך איינגעבעטן] – האט ער געמוזט נאכאמאל
מיט אים פארן.

האט דער ‘בן־יחיד’ צום ‘פאטער’ געזאגט:
“אז מען זאל שוין נישט שטעלן אויף אזוי א
[אזא] פרוב, ווארן דאס איז א ‘דרה־הטבע’, אז
ס’פאלט אמאל א ‘פערד’ אראפ, אדער ס’ווערן
‘אקסן’ [די צוויי העלצער וואס באהעפטן די ‘פערד’
צום ‘וואגן’] צובראכן – סיידין [חוץ אויב] ס’וועט
עפעס זיין א ווילדע זאך”.

זענען זיי געפארן – און זענען געקומען געכטיגן
אין א ‘קרעטשמע’!

האט אים דער ‘פאטער’ געזאגט: “זעה, איך
וועל מיט דיר פארן, וועל איך דיר ווייזן, אז ער
איז גארנישט” (כלומר: אז דער ‘צדיק’ איז נישט).

האבן זיי איינגעשפאנט די ‘בריקע’ [פערד און
וואגן], און זענען געפארן!

האט דער ‘פאטער’ צום ‘זוהן’ געזאגט: “דא
וועל איך פרובן – [אויב] וועט זיך אנדערש פירן
‘כסדר’, איז עס מן־השמים – און אז נישט, איז
נישט מן־השמים אז מיר זאלן פארן, וועלן מיר
זיך אוימקערן [צוריקערן]”.

זענען זיי געפארן! ווי זיי זענען געפארן, זענען
זיי געקומען צו א קליין ‘בריקל’ [בריק] – איז
אראפגעפאלן א ‘פערד’, און די ‘בריקע’ [פערד
און וואגן] האט זיך איבערגעקערט, און זיי זענען
שיעור [כמעט] דערטרונקן געווארן.

האט אים דער ‘פאטער’ געזאגט: “זעהסטו, אז
ס’פירט זיך נישט כסדר, און די ‘נסיעה’ איז
נישט מן־השמים”!

האבן זיי זיך אוימגעקערט [צוריקגעקערט]!
האט זיך ווידער דער ‘בן־יחיד’ געזעצט לערנען
– און האט ווידער געזעהן, אז ס’גייט אים עפעס
אפ [ס’פעלט אים עפעס], און ער ווייסט נישט
וואס.

האט ער ווידער מפציר געווען [זיך איינגעבעטן]
דעם ‘פאטער’ – האט דער ‘פאטער’ געמוזט
מיט אים נאכאמאל פארן.

ווי זיי זענען געפארן – האט דער ‘פאטער’
ווידער געשטעלט אויף א פרוב, אזוי־ווי פריער:
“אויב ס’וועט זיך פירן כסדר” (וכו’ כנ”ל [ווי
אויבנדערמאנט]).

האבן זיי דארט געפונען א 'סוחר' - האבן זיי מיט אים אנגעהויבן צו שמועסן, אזוי ווי דער סדר איז פון סוחרים - און האבן אים נישט געזאגט, אז זיי פארן אהין (צו א 'גוטן-יהודי' [גוטן-איד]) - ווארן דער 'רב' האט זיך געשעמט צו זאגן, אז ער פארט צו דעם 'גוטן-יהודי' [גוטן-איד].

און זיי האבן געשמועסט וועלט זאכן - ביז אין [אינמיטן] די רייד, האבן זיי אנגעהויבן צו שמועסן פון 'גוטע-אידן', וואו ס'געפונען זיך 'גוטע-אידן'.

האט ער זיי דערציילט (דחינו: דער 'סוחר'): "אז דארט געפונט זיך א 'גוטער-יהודי' [גוטער-איד], און [אויף] דארט און דארט".

האבן זיי אנגעהויבן צו שמועסן: "פון דעם 'גוטן-יהודי' [גוטן-איד], וואס זיי פארן צו אים".

האט דער 'סוחר' זיי געענטפערט: "'דער' (מיט א לשון ווי מ'פארואונדערט זיך), ער איז זיך א 'קל' (פלומר: נישט קיין ערליכער יהודי [איד]) - אט פאר איך פון אים - בין איך דערביי געווען, און ער האט געטאן א עבירה".

האט זיך דער 'פאטער' אנגערופן (צום 'בן-יחיד'): "זעהסטו מיין קינד, וואס דער 'סוחר' דערציילט לפי תומו - (פלומר: ער איז זיך נישט מכוון אין מיסטנע צו דערציילן שלעכטס פון דעם 'גוטן-יהודי' [גוטן-איד], נאר דורך די רייד האט ער עס דערציילט) [ער דערציילט דאס נישט דווקא בכונה, נאר צווישן זיינע ווערטער, האט ער דאס אויך בתמימות דערציילט] - אט פארט ער דאך פון דארט".

האבן זיי זיך אומגעקערט (צוריקגעקערט) אהיים

(דחינו דער 'רב' מיט דעם 'בן-יחיד')!

איז דער 'זוהן' געשטארבן - און איז געקומען צו חלום צום 'פאטער' - האט דער 'פאטער' געזעהן: "אז ער שטייט אין גרויס כעס".

האט דער 'פאטער' אים געפרעגט: "פאר וואס ביזטו אזוי אין כעס?"

האט ער אים געענטפערט (דחינו דער 'זוהן' וואס ס'געשטארבן, האט געענטפערט אין חלום דעם 'פאטער'): "אז ער זאל פארן צו דעם 'גוטן-יהודי' [גוטן-איד], וואס זיי האבן געוואלט פריער פארן צו אים - וועט ער דיר זאגן, פאר וואס איך בין אין כעס?"

האט ער זיך אויפגעכאפט, און ער האט זיך געטראכט: "ס'איז א מקרה" (פלומר: ס'נאר א חלום, נישט קיין אמת).

נאכדעם, האט זיך אים ווידער אזוי געחלומ'ט - האט ער ווידער געמיינט: "ס'איז א פאלטשער חלום".

און אזוי איז געווען דריי מאל - האט ער פארשטאנען, אז דאס איז נישט קיין לערע [פשוט'ע] זאך.

איז ער געפארן אהין (דחינו דער 'רב' איז געפארן צו דעם 'גוטן-יהודי' [גוטן-איד], וואס ער איז פריער געפארן מיט זיין 'זוהן' אהין)!

אויף דעם [אויפן] וועג, האט ער ווידער באגעגנט דעם 'סוחר' וואס ער האט פריער באגעגנט, אז [ווען] ער איז געפארן מיט זיין 'זוהן'.

און דער 'רב' האט אים דערקענט - און דער 'רב' האט געזאגט צום 'סוחר': "דו ביזט זיך דער, וואס איך האב דיך געזעהן אין דער 'קרעטשמע'?"

ענטפערט ער אים [דער 'סוחר']: "אוודאי האסטו מיר געזעהן!" - און [דער 'סוחר'] עפנט אויף דאס מויל, און זאגט צו אים [צום 'רב']: "אז דו ווילסט, אט שלינג איך דיך איין".

זאגט ער צו אים (דהיינו דער 'רב' צום 'סוחר'): "וואס רעדסטו?"

האט ער אים געענטפערט: "געדענקסטו, אז [ווען] דו ביזט געפארן מיט דיין 'זוהן' - און פריער איז א 'פערד' אראפגעפאלן אויף דער 'בריק', האסטו זיך אומגעקערט [צוריקגעקערט] - דערנאך זענען די 'אקסן' [די צוויי העלצער וואס באהעפטן די 'פערד' צום 'וואגן'] צובראכן געווארן - דערנאך האסטו מיר באגעגנט - האב איך דיר געזאגט, אז ער איז א 'קל'".

היינט אז איך האב שוין דיין 'זוהן' גע'פטר'ט, היינט מעגסטו שוין פארן - ווארן דער 'זוהן' איז געווען א בחינת 'מאור־הקטן' [דער 'קליינער באלייכטער' - די 'לבנה' ווערט אזוי אנגערופן אין בראשית א, טז] - און דער 'צדיק' וואס ער האט געוואלט צו אים פארן, ער איז א בחינת 'מאור־הגדול' [דער 'גרויסער באלייכטער' - די 'זון' ווערט אזוי אנגערופן אין בראשית א, טז] - און אז זיי ביידיע זאלן זיך געווען אינאיינעם צום אויפקומען [צונויפקומען], וואלט 'משיח' געקומען.

און היינט אז איך האב אים שוין גע'פטר'ט,

מעגסטו שוין פארן".

דערןוייל איז ער נעלם געווארן אין די רייד (כלומר: דער 'סוחר' איז פארשוואונדן געווארן פלוצים [פלוזלינג] אין [אינמיטן] די רייד), און ער האט נישט געהאט מיט וועמען צו רעדן.

איז דער 'רב' געפארן צו דעם 'צדיק', און האט געשריגן: "געוואלד, געוואלד, חבל על דאבדין ולא משתכחין" (וויי אויף דעם וואס ס'פארלוירן געווארן, און מ'קען נישט געפונען).

און דער 'סוחר' איז געווען דער 'סמ"ך-מ"ם' אליין, וואס ער האט זיך פארשטעלט פאר א 'סוחר', און האט זיי אפגענארט.

און דערנאך, אז ער האט זיך דאס אנדערע מאל באגעגנט מיט דעם 'רב' - האט ער זיך מיט אים אליין גערייצט - נאך [נאכדעם] וואס ער האט אים געפאלגט.

ווארן אזוי איז דער סדר פון דעם 'יצר־הרע' - פריער רעדט ער אן דעם מענטשן - און אז דער מענטש פאלגט אים חס־ושלום, רייצט ער אליין זיך דערנאך מיט דעם מענטשן - און איז זיך אין אים אליין נוקם, נאך [נאכדעם] וואס ער האט אים געפאלגט.

השם־יתברך זאל אונז מציל זיין פון אים, און זאל אונז אומקערן [צוריקערן] צום רעכטן [ריכטיגן] אמת, אמן.

לאמיר זין פאר הערו

די אכטע מעשה - דער רב און דער בן יחיד

- א. וואס האט זיי דערציילט דער סוחר אויף יענעם צדיק?
  - אז ער איז די בחינה פון מאור הגדול.
  - אז ער איז א קל, און ער האט געטאן איין עבירה.
  - אז ער איז זייער א גרויסער צדיק.
- ז. וואס האט פאסירט פארן רב ביים וועג צום צדיק, נאך זיין חלום?
  - עס איז אראפ געפאלן א פערד און די בריקע האט זיך איבער געקערט.
  - ער האט געפונען דעם סוחר.
  - עס האט זיך צובראכן ביידע אַקסין.
- ח. וואס וואלט פאסירט אויב דער בן יחיד וואלט זיך געטראפן מיטן צדיק?
  - וואלט זיך אויפגעבויעט דער בית המקדש.
  - וואלט משיח געקומען.
  - וואלט ער געווען מער א למדן.
- ט. וואס האט דער רב געשריגן ווען ער איז געקומען צום צדיק?
  - קיין יאוש איז נישט פארהאנדין.
  - געוואלד געוואלד.
  - גיב מיר א וועג צו תשובה טאהן.
- י. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
  - יא
  - ניין
  - א חלק

- א. וואס האט געפעלט פארן בן יחיד?
  - ער האט נישט געקענט לערנען.
  - ער האט נישט געפילט א טעם ביים לערנען און דאווענען.
  - ער האט נישט געקענט דאווענען.
- ב. וואספארא עצה האט מען אים געגעבן?
  - פֿאַרן צו דעם און דעם צדיק.
  - לערנען מער פליסיג.
  - טוהן חסד מיט א צווייטן.
- ג. דורך וועלכע מצוה איז צוגעקומען דער בן יחיד צו א בחינה פון "מאור הקטן"?
  - ער האט געלערנט אסאך שעות רצופות.
  - געדאוונט מיט כוונה און דביקות.
  - דער רבי זאגט נישט וועלכע מצוה
- ד. וואס האט אים זיין טאטע געענטפערט ווען ער האט געבעטן צו פארן צום צדיק?
  - דו ביסט מער א למדן פון אים.
  - דו ביסט מער א מיוחס פון אים.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ה. וואס האט פאסירט ביים פארן צום צדיק דעם צווייטן מאל?
  - עס איז אראפ געפאלן א פערד און די בריקע האט זיך איבער געקערט, און זיי זענען שיר דערטרונקען געווארן.
  - זיי האבן געפונען א סוחר אין אכסניא.
  - עס האט זיך צובראכן ביידע אַקסין.

איבערגאבט

וואו זעט מען אין דער מעשה אז - לְדוֹר בְּעֵלְיָהּ הוּא טוֹב יוֹתֵר לְעִבּוֹדַת הַבּוֹרָא מִלְדוֹר בְּבֵית תַּחְתָּנוֹן. (ספר המידות, בית) ?

תשובות אויף די מעשה 'דער פליג און דער שפיין' (2)
 ווער איז געלאפן? ווער האט געשריגן? ווער איז זיך אוועק געגאנגען? ווער האט געלאכט?
 דער סמ"ך מ"ם.

דער געווינער אויף פרשת ויגש איז הילד החשוב חיים דויטש, בית שמש ***7914

אונגערישע זיין

צום רבינס שטיב

זיכערקייט.

די וויין טרינקערס האבן אים באשרינגן און אים געשטופט. אָבער דער באדינער האלט זיך ביי זיינס און זאגט מיט שטארקייט: "איך ווייס דאך אז דאס איז בכלל נישט קיין אונגערישע וויין, איך בין דאך געווען ביי גרעסערע מבינים ווי איך זענען". אָבער די חברה טרינקערס האבן נישט געקוקט אויף זיין זייט.

דער הייליגער רבי האט אויסגעפירט דער נמשל, אז לעתיד ווען משיח וועט קומען, ווען מען וועט טיילן פונעם יין המשמר, וועט מען פאר אנדערע קענען פארדרייען דאס קאפ, מען וועט זיי געבן וואלחישען, סטראוויצער וויין, און זאגן אז דאס איז דער גוטער יין המשמר, אָבער דעם רבינ'ס מענטשן וועט מען נישט קענען אפנארן, ווייל זיי האבן שוין פארוזכט פון דעם גוטן וויין!!

(חיי מוהר"ן ר"ס)

א גרויסער סוחר איז אמאל געפארן אין א וואגן ווען דערניצען ליגט גוטע אונגערישע וויין. איינמאל אין וועג רופט זיך אן דער באדינער און דער בעל עגלה צום סוחר: "מיר פארן אויף דעם וועג מיט דעם גוטן וויין, די וועג איז אזוי איבערגעשטרענגט, געב אונז אביסל צו טועם זיין פון דעם גוטן וויין". דער סוחר האט זיי טאקע געגעבן א קליין טרינק פון דעם פיינעם וויין.

נאך א שטיק צייט איז אויסגעקומען אז דער באדינער האט זיך געטראפן זיצן אין א קרעטשמע אין א קליין שטעטל מיט נאך וויין טרינקער, די חברה דארט האבן געטרינקען וויין און זייער אויסגעלויבט אז דאס איז אונגערישע וויין.

"געב מיר נאר צו טרינקען" רופט זיך אן אונזער באדינער: "איך בין זיכער ביי מיר, אז דאס איז זיכער נישט די גוטע אונגערישע וויין" זאג דער באדינער מיט

